

blevet, at overformynderiets udlånsvirksomhed i faste ejendomme bogstavelig talt er standset.

Ved begyndelsen af den sidste verdenskrig var dog til trods herfor endnu ca. halvdelen af overformynderiets masse udlånt i faste ejendomme.

Da overformynderiet, af hensyn til kontohaverne, under og efter krigen hele tiden har opretholdt en høj indlånsrente, og da det derfor ej heller har kunnet stille forslag om nedsættelse af udlånsrenten under den ved krigens begyndelse gældende sats $4\frac{1}{4}$ pct. årlig, har det imidlertid kunnet betale sig for debitorerne at indfri overformynderilånene, og resultatet er derfor blevet, at overformynderiets beholdning af pantebrevne udstedt for direkte udlån af massemidler er gået stærkt tilbage under og efter krigen, således at den i pantebrevne anbragte del af massemidlerne nu kun udgør ca. $\frac{1}{10}$ af disse.

Overformynderiets udlånsvirksomhed i faste ejendomme bør utvivlsomt genoptages, men dette vil ikke kunne ske, medmindre overformynderiet får adgang til at bevilge udlån på de tider, hvor det har midler disponible og uden at skulle foranstalte udbud under eet. Under nutidens stærke udvikling af realkreditlen, hvor der kan opnås faste 1. prioritetslån overalt i landet fra sparekasser og kreditforeninger, kan der næppe heller lægges nogen som helst vægt på at opretholde kravet om tilbageførelse i størst muligt omfang af de fra det enkelte amt indkomne midler til netop dette amt. Det er en selvfølge, at overformynderiet, således som det altid har været tilfældet ved dets indkøb af kreditforeningsobligationer, vil drage omsorg for, at enkelte dele af landet ikke særlig begunstiges, men at der finder en rimelig fordeling af udlånene sted over alle egne af landet.

Et andet forhold, som nødvendiggør en ændring af loven af 1868, fremgår af følgende:

Overformynderiet har stedse lagt vægt på at yde kontohaverne en god indlånsrente af de indestående massemidler. Loven af 1868 fastsætter i så henseende en rente på 4 pct. årlig. Ved loven af 10. april 1895 blev der givet hjemmel til ved kgl. anordning at nedsætte denne rente, men hjemmelen blev ikke benyttet, skønt konverteringerne i sidste del af det 19. århundrede medførte ikke uvæsentlige indtægtsnedgange for overformynderiet.

Bevægelserne i overformynderiets indlånsrente fremgår af følgende oversigt over rentens størrelse i tiden fra 1869 til nu:

fra 1/4 1869 til 11/12 1920...	4	pct.
- 11/12 1920 - 11/12 1934...	$4\frac{1}{2}$	—
- 11/12 1934 - 11/12 1942...	$4\frac{1}{4}$	—
- 11/12 1942.....	4	—

Det vil ses heraf, at renten aldrig har været under 4 pct., og navnlig at dette heller ikke har været tilfældet i tiden under og efter den sidste verdenskrig, hvor de fleste andre pengeinstituter gik ned til en lavere rente. Kontohaverne havde derfor tilbøjelighed til at indsætte midler som kontanter i stedet for at købe værdipapirer inden indsættelsen og til at lade udtrækningsbeløb indgå i massen. Endvidere måtte overformynderiet i disse år anbringe de ved de ekstraordinært store udtrækninger fremkomne kontanter til ugunstige kurser i obligationer, som giver overformynderiet en ringere effektiv rente end 4 pct. Det samme har været tilfældet med de betydelige midler, som under og efter krigen på grund af afspærringen og valutarestriktionerne er blevet indbetalt til overformynderiet for borteblevne og fraværende personer. Endelig har overformynderiets større service overfor publikum selvfølgelig ikke kunnet tilvejebringes uden en forøgelse af driftsudgifterne. Resultatet heraf er blevet, at overformynderiet i stigende grad har måttet lægge beslag på renterne af reservefonden til bestridelse af driftsudgifterne, og at driften i de 2 sidste regnskabsår ikke har kunnet bære sig.

Det forhold, at overformynderiets driftsresultat i årene efter krigen måtte blive stærkt forringet, indeholder i og for sig intet overraskende eller uforudset, idet man hele tiden har været klar over, at den førte rentepolitik måtte give dette resultat, og at overformynderiets reserver, som i tiden fra 1940 til 1947 blev forøget med ca. 5 mill. kr., måtte tåle afskrivninger, når følgerne af rentepolitikken gjorde sig gældende. Når udslaget i ugunstig retning imidlertid er blevet noget større end ventet, skyldes dette den i de seneste år stedfundne prisstigning, som har bevirket en stadig forøgelse af udgifterne til lønninger og honorarer, lys, varme, kontorrekvisitter o. s. v. Denne almindelige udgiftsstigning har for overformynderiet som for alle andre offentlige virksomheder været meget følelig.

Til imødegåelse af det forringede driftsresultat er overformynderiet selv i gang med at foretage en gennemgribende ændring af kontororganisationen i forbindelse med en mekanisering af bogføringen, hvilke for-